ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 9ης Νοεμβρίου 2000 *

Στην υπόθεση C-75/99,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundessozialgericht (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Edmund Thelen

και

Bundesanstalt für Arbeit,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 6 και 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), ο οποίος τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2332/89 του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 1989 (ΕΕ L 224, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, Β. Σκουρή, J.-P. Puissochet (εισηγητή), R. Schintgen και F. Macken, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους W.-D. Plessing, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, και C.-D. Quassowski, Regierungsdirektor στο ίδιο υπουργείο,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον S. Ortíz Vaamonde, abogado del Estado,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον P. Hillenkamp, νομικό σύμβουλο,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Ιουνίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 1999, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Μαρτίου 1999, το Bundessozialgericht υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 6 και 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), ο οποίος τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2332/89 του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 1989 (ΕΕ L 224, σ. 1, στο εξής: κανονισμός).

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Edmund Thelen και του Bundesanstalt für Arbeit (ομοσπονδιακού γραφείου εργασίας) όσον αφορά το δικαίωμά του στο επίδομα ανεργίας.

Το νομικό πλαίσιο

3 Το άρθρο 6 του κανονισμού προβλέπει ότι με τον κανονισμό αυτόν αντικαθίσταται, υπό ορισμένες επιφυλάξεις εκτιθέμενες, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 7, οποιαδήποτε σύμβαση κοινωνικής ασφαλίσεως συνδέει είτε αποκλειστικά δύο ή περισσότερα κράτη μέλη είτε δύο τουλάχιστον κράτη μέλη και ένα ή περισσότερα άλλα κράτη, εφόσον πρόκειται για περιπτώσεις στη ρύθμιση των οποίων δεν καλείται να παρέμβει φορέας ενός από τα τελευταία αυτά κράτη.

4 Τα άρθρα 67 έως 71 του κανονισμού, τα οποία αποτελούν το κεφάλαιο 6, που φέρει τον τίτλο «Ανεργία», του τίτλου ΙΙΙ του κανονισμού αυτού, αφορούν τις παροχές ανεργίας. Στις διατάξεις του κεφαλαίου αυτού συμπεριλαμβάνεται μεταξύ άλλων το άρθρο 67, παράγραφος 3, το οποίο εξαρτά τον συνυπολογισμό των περιόδων ασφαλίσεως ή απασχολήσεως που διανύθηκαν σε διαφορετικά κράτη μέλη από το αν διανύθηκαν τελευταία περίοδοι ασφαλίσεως ή απασχολήσεως στο κράτος μέλος όπου ζητούνται οι παροχές ανεργίας.

5 Η προϋπόθεση αυτή δεν περιλαμβάνεται, αντιθέτως, στη σύμβαση μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της 19ης Ιουλίου 1978, περί ασφαλίσεως ανεργίας (στο εξής: σύμβαση), της οποίας το άρθρο 7, παράγραφος 1, πρώτη φράση, προβλέπει ότι: «Οι περίοδοι απασχολήσεως για τις οποίες υφίσταται υποχρέωση καταβολής εισφορών και οι οποίες έχουν συμπληρωθεί σύμφωνα με τις διατάξεις της νομοθεσίας του άλλου συμβαλλομένου κράτους λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αν έχει συμπληρωθεί ο απαιτούμενος χρόνος αποκτήσεως ασφαλιστικού δικαιώματος και στο πλαίσιο του καθορισμού της διάρκειας του δικαιώματος επί των παροχών, εφόσον ο αιτών έχει την ιθαγένεια του συμβαλλομένου κράτους εντός του οποίου προβάλλεται το δικαίωμα και εφόσον έχει τη συνήθη διαμονή του στο έδαφος του κράτους αυτού.»

6 Δυνάμει του άρθρου 100, παράγραφος 1, του Arbeitsförderungsgesetz (νόμου περί προαγωγής της εργασίας, στο εξής: AFG), δικαίωμα παροχών ανεργίας έχει όποιος είναι άνεργος, τίθεται στη διάθεση του γραφείου ευρέσεως εργασίας, έχει συμπληρώσει τον σχετικό χρόνο αποκτήσεως ασφαλιστικού δικαιώματος, έχει δηλωθεί στο γραφείο εργασίας ως άνεργος και έχει ζητήσει παροχή ανεργίας. Σύμφωνα με τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 104, παράγραφος 1, πρώτη φράση, και 106, παράγραφος 1, πρώτη φράση, του AFG, δικαίωμα παροχών ανεργίας επί 156 ημέρες έχει όποιος απασχολήθηκε επί 360 ημέρες, κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, σε εργασία που συνεπάγεται υποχρεωτική καταβολή εισφορών, δυνάμει του άρθρου 168 του ίδιου νόμου. Κατά το άρθρο 104, παράγραφοι 2 και 3, του AFG, η περίοδος αναφοράς, η οποία είναι τριετής, προηγείται αμέσως της πρώτης ημέρας ανεργίας, από της οποίας πληρούνται οι λοιπές προϋποθέσεις για το δικαίωμα παροχών ανεργίας. Εξάλλου, από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι οι γερμανικές αρχές που έχουν κανονιστική αρμοδιότητα δεν έκαναν χρήση της δυνατότητας που τους παρασχέθηκε με τα άρθρα 108 και 109 του AFG να προβλέψουν τον συνυπολογισμό περιόδων απασχολήσεως ή ασφαλίσεως στην αλλοδαπή.

Η διαφορά στην κύρια δίκη

7 Ο E. Thelen, που έχει τη γερμανική ιθαγένεια, έζησε από το 1986 μέχρι το 1996 στην Αυστρία, όπου ασκούσε από τις 18 Ιουλίου 1991 έως τις 15 Ιουνίου 1993, από την 1η έως τις 20 Δεκεμβρίου 1993 και από την 1η Φεβρουαρίου 1994 έως τις 31 Ιανουαρίου 1996 επαγγελματική δραστηριότητα η οποία, βάσει του αυστριακού δικαίου, συνεπαγόταν την υποχρεωτική καταβολή εισφορών στην ασφάλιση ανεργίας.

8 Αφού εγκαταστάθηκε στο Trier, στη Γερμανία, ζήτησε από το γραφείο εργασίας της πόλεως αυτής την καταβολή επιδόματος ανεργίας για την περίοδο από 4 Μαρτίου έως 31 Ιουλίου 1996, αλλά η αίτησή του απορρίφθηκε για τον λόγο ότι δεν είχε συμπληρώσει τον χρόνο αποκτήσεως ασφαλιστικού δικαιώματος. Στη συνέχεια, η ένσταση και η προσφυγή που άσκησε ενώπιον του Sozialgericht Trier απορρίφθηκαν επίσης.

9 Το Landessozialgericht Rheinland-Pfalz έκρινε κατ' έφεση ότι οι περίοδοι απασχολήσεως του E. Thelen από την 1η Ιανουαρίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία τέθηκε σε ισχύ η Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, δεν έπρεπε, κατ' αρχήν, να ληφθούν υπόψη, διότι από εκείνη την ημερομηνία ο κανονισμός αντικατέστησε τη σύμβαση και δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 67, παράγραφος 3, ή του άρθρου 71 του κανονισμού. Εκτίμησε όμως ότι οι εν λόγω περίοδοι εργασίας θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη σύμφωνα με το άρθρο 7 της συμβάσεως, διότι τα άρθρα 48, παράγραφος 2, και 51 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 39, παράγραφος 2, ΕΚ και 42 ΕΚ) δεν επιτρέπουν να χάνουν οι εργαζόμενοι, λόγω της θέσεως σε ισχύ του κανονισμού, πλεονεκτήματα που τους παρέσχε σύμβαση μεταξύ κρατών μελών. Το Landessozialgericht δέχθηκε συνεπώς το αίτημα του ενδιαφερομένου.

10 Η εφεσίβλητη διοικητική αρχή άσκησε αναίρεση (Revision) κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Bundessozialgericht και το δικαστήριο αυτό διερωτήθηκε ως προς τη δυνατότητα, παρά τη θέση σε ισχύ του κανονισμού στην Αυστρία, να ληφθούν υπόψη διατάξεις της συμβάσεως, υπό τις προϋποθέσεις που ορίσθηκαν με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Φεβρουαρίου 1991, C-227/89, Rönfeldt (Συλλογή 1991, σ. I-323), της 9ης Νοεμβρίου 1995, C-475/93, Thévenon (Συλλογή 1995, σ. I-3813), και της 9ης Οκτωβρίου 1997, C-31/96 έως C-33/96, Naranjo Arjona κ.λπ. (Συλλογή 1997, σ. I-5501). Το Bundessozialgericht επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι οι αποφάσεις αυτές αφορούν συστήματα ασφαλίσεως συντάξεως ή αναπηρίας και ότι

η λύση που προκύπτει από αυτές δεν μπορεί απαραιτήτως να ισχύσει ως προς συστήματα ασφαλίσεως ανεργίας, όπως αυτό το οποίο αφορά η κύρια δίκη, το οποίο παρουσιάζει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όσον αφορά τη διάρκεια υπαγωγής.

11 Εκτιμώντας ότι η λύση της διαφοράς εξαρτάται επομένως από την ερμηνεία των άρθρων 6 και 7 του κανονισμού, το Bundessozialgericht αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να θέσει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχουν τα άρθρα 6 και 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου την έννοια ότι, λόγω της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, δεν εμποδίζουν τη συνέχιση της ισχύος μιας ευνοϊκότερης για τον ασφαλισμένο διακρατικής συμβάσεως στον τομέα της ασφαλίσεως ανεργίας, καίτοι συνεπεία της περιόδου αναφοράς δεν μπορεί πλέον να αντληθεί δικαίωμα παροχών της ασφαλίσεως ανεργίας βάσει του πριν από τη θέση σε ισχύ του κανονισμού χρόνου;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

12 Η Γερμανική και η Ισπανική Κυβέρνηση θεωρούν ότι πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση στο ερώτημα. Κατά τη γνώμη τους, η περίπτωση του E. Thelen διαφέρει από τις περιπτώσεις των προαναφερθεισών υποθέσεων Rönfeldt, Thévenon και Naranjo Arjona κ.λπ., καθόσον ο ενδιαφερόμενος, ο οποίος δεν εργαζόταν πλέον στην Αυστρία στις 31 Δεκεμβρίου 1993 και άρχισε να εργάζεται εκεί εκ νέου μετά την 1η Ιανουαρίου 1994, δηλαδή μετά τη θέση σε ισχύ του κανονισμού, δεν υπέστη ζημία από την αντικατάσταση της συμβάσεως από τον κανονισμό. Η Ισπανική Κυβέρνηση υπογραμμίζει, εξάλλου, την ιδιαίτερη φύση των παροχών ανεργίας, οι οποίες χαρακτηρίζονται από την αμεσότητά τους και οι οποίες, αντίθετα προς τις συντάξεις γήρατος και αναπηρίας, δεν μπορούν να θεμελιώσουν κεκτημένα δικαιώματα.

13 Η Επιτροπή προτείνει, αντιθέτως, να δοθεί στο προδικαστικό ερώτημα η απάντηση ότι τα άρθρα 6 και 7 του κανονισμού δεν αποτελούν εμπόδιο για τη συνέχιση εφαρμογής της συμβάσεως, κατά το μέτρο που αποδεικνύεται επωφελέστερη για τον ενδιαφερόμενο. Θεωρεί, κατ' ουσίαν, ότι τίποτε δεν επιτρέπει να περιορισθεί η λύση που προκρίθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση Rönfeldt στο σύστημα των ασφαλίσεων συντάξεως και αναπηρίας και ότι η προσωρινή διακοπή των εργασιακών σχέσεων δεν επηρεάζει την εφαρμογή αυτής της λύσεως. Μολονότι παραδέχεται ότι, όταν ο E. Thelen άρχισε να εργάζεται εκ νέου, ένα μήνα μετά τη θέση σε ισχύ του κανονισμού, δεν μπορούσε οπωσδήποτε να αναμένει θεμιτώς ότι θα τύχει πάντοτε μεταχειρίσεως σύμφωνης με τις διατάξεις της συμβάσεως, η Επιτροπή τονίζει μεταξύ άλλων ότι, ενόψει της ημερομηνίας της αιτήσεως του ενδιαφερομένου, η περίοδος αναφοράς που καθορίστηκε με τον γερμανικό νόμο αρχίζει στις 4 Μαρτίου 1993, δηλαδή σε ημερομηνία προγενέστερη εκείνης κατά την οποία ο κανονισμός αντικατέστησε τη σύμβαση.

14 Στη σκέψη 22 της προαναφερθείσας αποφάσεως Rönfeldt, η οποία αφορά τους τρόπους υπολογισμού των συντάξεων γήρατος, το Δικαστήριο, κατ' αρχάς, υπέμνησε ότι, όπως είχε ήδη κρίνει με την απόφαση της 7ης Ιουνίου 1973, 82/72, Walder (Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 557), από τα άρθρα 6 και 7 του κανονισμού προκύπτει σαφώς ότι η αντικατάσταση των διατάξεων των συμβάσεων περί κοινωνικής ασφαλίσεως που είχαν συναφθεί μεταξύ κρατών μελών από τις διατάξεις του κανονισμού έχει επιτακτικό χαρακτήρα και δεν επιδέχεται καμία εξαίρεση, εκτός από τις περιπτώσεις που ρητώς μνημονεύονται στον κανονισμό.

15 Ωστόσο, με την ίδια απόφαση, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι τα άρθρα 48, παράγραφος 2, και 51 της Συνθήκης δεν επιτρέπουν την απώλεια πλεονεκτημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως, την οποία θα προκαλούσε για τους ενδιαφερόμενους μισθωτούς η μη δυνατότητα εφαρμογής, κατόπιν της ενάρξεως ισχύος του κανονισμού, των συμβάσεων που ίσχυαν μεταξύ δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών και είχαν ενσωματωθεί στην εθνική τους νομοθεσία.

16 Στις σκέψεις 25 και 26 της προαναφερθείσας αποφάσεως Thévenon, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η αρχή αυτή δεν μπορεί πάντως να εφαρμοσθεί σε εργαζομένους οι οποίοι δεν έχουν ασκήσει το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας παρά μόνο μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού.

17 Τέλος, με την προαναφερθείσα απόφαση Naranjo Arjona κ.λπ., καθώς και με την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-153/97, Grajera Rodríguez (Συλλογή 1998, σ. I-8645), το Δικαστήριο δέχθηκε τη δυνατότητα εφαρμογής της ίδιας αρχής στην περίπτωση καταβολής συντάξεως γήρατος ή αναπηρίας σε εργαζομένους που ασκούσαν ήδη έμμισθες δραστηριότητες σε άλλο κράτος μέλος πριν από τη θέση σε ισχύ του κανονισμού όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ του κράτους αυτού και του κράτους καταγωγής τους.

18 Στη διαφορά της κύριας δίκης δεν αμφισβητείται ότι ο ενδιαφερόμενος, ο οποίος έχει γερμανική ιθαγένεια, ασκούσε ήδη επαγγελματική δραστηριότητα στην Αυστρία πριν από τη θέση σε ισχύ, την 1η Ιανουαρίου 1994, της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, η οποία είχε ως αποτέλεσμα, στις σχέσεις μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Δημοκρατίας της Αυστρίας, να αντικαταστήσουν οι διατάξεις του κανονισμού τις διατάξεις της συμβάσεως. Επομένως, σύμφωνα με την προεκτεθείσα νομολογία, δεν επιτρέπεται η αντικατάσταση αυτή να του στερήσει δικαιώματα και πλεονεκτήματα που του παρείχε η σύμβαση.

19 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η διαφορά της κύριας δίκης αφορά σύστημα ασφαλίσεως ανεργίας, το οποίο παρουσιάζει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όσον αφορά τη διάρκεια υπαγωγής, και όχι, όπως στις προαναφερθείσες αποφάσεις, σύστημα συντάξεων γήρατος ή αναπηρίας.

20 Πράγματι, η σχετική συντομία της διάρκειας της αναγκαίας για την απόκτηση επιδόματος ανεργίας υπαγωγής δεν προσιδιάζει στο είδος αυτό ασφαλίσεως. Ορισμένα συστήματα ασφαλίσεως αναπηρίας, στα οποία το ύψος των παροχών είναι ανεξάρτητο από τη διάρκεια των ασφαλιστικών περιόδων, λειτουργούν με παρεμφερή μηχανισμό.

21 Επιπλέον, το γεγονός και μόνον ότι ο ενδιαφερόμενος διέκοψε προσωρινά την επαγγελματική του δραστηριότητα κατά την ημερομηνία που τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός δεν μπορεί να του στερήσει τα δικαιώματα που απορρέουν από την εφαρμογή της συμβάσεως.

22 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι το σημείο ενάρξεως της περιόδου αναφοράς που καθορίζει η γερμανική νομοθεσία, υπολογιζόμενο σε συνάρτηση με την αίτηση του E. Thelen, τοποθετείται σε ημερομηνία προγενέστερη της 1ης Ιανουαρίου 1994, οπότε τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι ο ενδιαφερόμενος πληρούσε κατά την τελευταία αυτή ημερομηνία, κατ' εφαρμογή των διατάξεων της συμβάσεως, τις προϋποθέσεις της διάρκειας υπαγωγής που απαιτεί η εν λόγω νομοθεσία. Επομένως, ο E. Thelen μπορούσε θεμιτώς να αναμένει ότι διατηρούσε το δικαίωμα, που απορρέει από τη σύμβαση, να του χορηγηθεί επίδομα ανεργίας στη Γερμανία.

23 Επομένως, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 6 και 7 του κανονισμού δεν απαγορεύουν την εφαρμογή των διατάξεων ευνοϊκότερης για τον ασφαλισμένο διακρατικής συμβάσεως στον τομέα της ασφαλίσεως ανεργίας, άπαξ ο ασφαλισμένος αυτός άσκησε το δικαίωμά του για ελεύθερη κυκλοφορία πριν από την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του εν λόγω κανονισμού, ακόμη κι αν, συνεπεία της περιόδου αναφοράς που καθορίστηκε από την εφαρμοστέα για τον προσδιορισμό των δικαιωμάτων του ασφαλισμένου εθνική νομοθεσία, δεν μπορεί πλέον να γίνει επίκληση δικαιώματος παροχών βασιζόμενο καθ' ολοκληρία σε προγενέστερο της ημερομηνίας αυτής χρόνο.

Επί των δικαστικών εξόδων

24 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική και η Ισπανική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό απόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 1999 το Bundessozialgericht, αποφαίνεται:

Τα άρθρα 6 και 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, ο οποίος τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2332/89 του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 1989, δεν απαγορεύουν την εφαρμογή των διατάξεων ευνοϊκότερης για τον ασφαλισμένο διακρατικής συμβάσεως στον τομέα της ασφαλίσεως ανεργίας, άπαξ ο ασφαλισμένος αυτός άσκησε το δικαίωμά του για ελεύθερη κυκλοφορία πριν από την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του εν λόγω κανονισμού, ακόμη κι αν, συνεπεία της περιόδου αναφοράς που καθορίστηκε από την εφαρμοστέα για τον προσδιορισμό των δικαιωμάτων του ασφαλισμένου εθνική νομοθεσία, δεν μπορεί πλέον να γίνει επίκληση δικαιώματος παροχών βασιζόμενου καθ' ολοκληρία σε προγενέστερο της ημερομηνίας αυτής χρόνο.

Gulmann Σκουρής Puissochet

Schintgen Macken

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Νοεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

C. Gulmann